

Sygn. akt II AKa 71/21

Sygn. akt II AKa 71/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Katarzyna Wróblewska

Sędziowie SA Dorota Radlińska

SO (del.) Piotr Bojarczuk (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora: Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu 31 maja 2023 r.

sprawy:

J. O. (O.) - urodzonego (...) we W., syna J. i T., z domu K.,

Oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. i inne.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 03 września 2020 r. sygn. VIII K 33/20;

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego W. K. Radcy Prawnego w W. kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł brutto, w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 71/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZEŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie orzeczenia sądu pierwszej instancji**

Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt VIII K 33/20 z 03.09.2020 r.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		NIE DOTYCZY		
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		NIE DOTYCZY		

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	NIE DOTYCZY	

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	NIE DOTYCZY	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych wyroku przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że J. O. dopuścił się zarzuczonego mu w akcie oskarżenia czynu - przywłaszczenia samochodu marki A. (...) nr rej. (...) N na szkodę (...) Sp. z o.o., działając w okresie 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. podczas gdy treść wyjaśnień oskarżonego pozwala na ustalenie, że oskarżony został pozbawiony posiadania tego samochodu przez bliższej nieokreślonych mężczyzn (jednego z nich o imieniu A. z miejscowości G.) w dniu 26 lub 27 listopada 2016r oraz błąd polegający na przyjęciu, że oskarżony dokonał zagłuszenia sygnału GPS w tymże pojeździe.</p> <p>2. Naruszenie przepisów prawa procesowego mającego wpływ na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

wynik postępowania tj. art. 4 k.p.k w związku z art. 5 § 1 i 2 k.p.k, i art. 7 k.p.k, art. 193 § 1 k.p.k i art. 410 k.p.k polegające na tym, że Sąd Okręgowy:

- nieobiektywnie, bez jakiegokolwiek weryfikacji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego,

- nie dokonał oceny prawdziwości jego wyjaśnień dowolnie zakładając, że nie daje im wiary w zakresie w jakim dotyczą zagłuszania działania nadajnika GPS oraz osoby A. z G. i tego, że pozbawił on oskarżonego pojazdu,

- nie skorzystał z opinii biegłego sądowego w zakresie, w jakim dotyczy wyjaśnień świadków K. S. i M. N. (1), co do lokalizacji pojazdu w różnych miejscach,

- nie zastosował obu norm z art. 5 k.p.k. nakazujących zakładać domniemanie niewinności niezależnie od tego, że oskarżony był uprzednio skazany i działał w warunkach powrotu do przestępstwa oraz nakazujących rozstrzygać wątpliwości na korzyść oskarżonego (np. w zakresie ustaleń, co do działania GPS),

- nie zweryfikował, pomimo możliwości dowodowych, szczegółowych wyjaśnień oskarżonego, co tego czy osoba A. z G. rzeczywiście istnieje i czy jego rola w opisanych zdarzeniach była taka, jak to twierdził oskarżony,

- nie ocenił całości okoliczności ujawnionych w toku postępowania dotyczących istotnych wyjaśnień oskarżonego w zakresie zwłaszcza roli osoby A. z G. i działania GPS w samochodzie.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>	
<p>Na wstępie oceny zasadności apelacji obrońcy oskarżonego J. O., Sąd Apelacyjny poczyni kilka generalnych uwag względem podstaw zarzutów sformułowanych w apelacji, a dotyczących naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 5, 7 k.p.k., art. 193 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 2 k.p.k..</p> <p>Na wstępie należy zaznaczyć, iż zarzut z pkt I apelacji obrońcy dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych w sprawie jest nieprawidłowo sformułowany, gdyż w rzeczywistości chodzi tu o zarzut wadliwej oceny dowodów w postępowaniu zgromadzonych i niekwestionowanych przez strony, a zatem jest to błąd naruszenia przepisów postępowania, który w niniejszej sytuacji procesowej jest błędem pierwotnym w stosunku do stawianego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, uzupełnianego przez zarzut naruszenia przepisów postępowania zawarty w zarzucie z pkt. II apelacji. Wobec tego tak rozumiany zarzut apelacji należało rozważyć łącznie z zarzutem z pkt II apelacji obrońcy.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższą konstatację Sąd Apelacyjny rozważy zarzuty apelacji zgodnie z ich istotą a nie błędnie wskazaną formułą i podstawą zaskarżenia orzeczenia. Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy</p>	

głównej całości okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego J. O., a nadto wynikają one z właściwie ocenionego materiału dowodowego, która to ocena wypełnia wszystkie dyrektywy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., o czym niżej. Zatem, przedstawiona ocena dowodów została przeprowadzona prawidłowo i jako kompletna, nie wymagała korekty i uzupełnienia. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie zarówno sprawstwa, jaki winy oskarżonego w zakresie popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k.. Zatem przedstawiona ocena dowodów została przeprowadzona prawidłowo i jako kompletna, nie wymagała korekty i uzupełnienia i pozostawała pod ochroną zasady swobody orzekania.

Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny pozwala na stwierdzenie, że zarzuty sformułowane przez obrońcę J. O. w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. W niniejszej sprawie nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. ani innych przepisów, gdyż Sąd I instancji oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego, uzupełnił go w możliwym zakresie oraz słusznie uargumentował i uznał, że

nie występują żadne okoliczności, które można uznać za udowodnione, a które zaprzeczały dokonaniu przywłaszczenia pojazdu A. (...) nr rej. (...) N na szkodę (...) Sp. z o.o. przez oskarżonego. Uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III K.K. 396/13). Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii.

Dla zasadności zarzutu art. 7 k.p.k. (a także 4 k.p.k.) nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów (vide: postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V K.K. 68/2018 z 04.04.2018 r.). Podsumowując, należy stwierdzić, że nie zostały naruszone przepisy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. - tj. ogólne dyrektywy nakazujące uwzględniać okoliczności tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a nadto nakaz oparcia rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych. W niniejszej sprawie nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku Sądu I instancji bądź nakazywała jego zmianę, co do oceny zachowania J. O. poprzez przyjęcie, że nie miał on wpływu na to, co działo się z wypożyczonym autem oraz jego stanowiska, iż w zabór pojazdu na jego osobie zaangażowany był A. z G., a złożone przez niego wyjaśnienia są prawdziwe. Skarżący obrońca nie

wykazał uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wnioski zawarte w apelacji obrony są w oczywisty sposób bezzasadne.

Przechodząc do zwięzłej analizy zarzutów przywołanych przez obrońcę w apelacji, wskazać należy, iż obrona, uzasadniając zarzut 1 apelacji wskazuje, że błędne jest przyjęcie przez Sąd meriti, iż oskarżony zagłuszał sygnał GPS. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż fakt zakłócania lub nie sygnały GPS urządzenia zamontowanego w wynajętym samochodzie pozostaje nieistotnym z punktu widzenia stawianego oskarżonemu zarzutu przywłaszczenia wynajętego pojazdu albowiem zasadniczym czynnikiem świadczącym o zamiarze oskarżonego jest zerwanie wszelkiego kontaktu z przedstawicielami firmy (...) Sp. z o.o. po wypożyczeniu auta. Świadek M. N. (2) zeznał (k. 672), że po ustaleniu, iż system GPS nie wysyła sygnałów i po ustaleniu w firmie (...) odpowiedzialnej za serwis urządzenia, że nie ma sygnałów aby zostało ono uszkodzone, świadek podjął próbę kontaktu z oskarżonym, ale ten miał już wyłączony telefon. Taka postawa ewidentnie świadczy o zamiarze oskarżonego zerwania wszelkich kontaktów z właścicielem pojazdu, od którego został on wynajęty.

W kontekście tego ustalenia, sugestie apelacji jakoby zasadnym było zasięgnięcie wiedzy specjalistycznej w zakresie ewentualnej możliwości uszkodzenia lub wad technicznych tego urządzenia wydają się niezasadne. Uznając, jedynie hipotetycznie, iż urządzenie GPS

uległo awarii, to kontakt z wypożyczającym auto był immanentnym obowiązkiem J. O., w sytuacji kiedy wypożycza on auto tak znacznej wartości. Dodatkowo zwrócić uwagę należy na pkt. 18 i pkt. 38 regulaminu wynajmu samochodu przez firmę (...), gdzie jasno wskazane jest, iż samochód wyposażony jest w urządzenie monitorujące GPS, a najemca przyjmuje na siebie obowiązek przestrzegania przepisów regulaminu, który J. O. osobiście podpisał. (k. 8-11 akt sprawy). W tym miejscu, w kontekście zarzutu naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. przywołać należy stanowisko Sądu Najwyższego, w którym stwierdza on, iż sąd pierwszej instancji nie narusza przepisu art. 167 k.p.k. wtedy, gdy nie podejmuje z urzędu inicjatywy dowodowej, uznając zebrany w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do sprawiedliwego wyrokowania. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r. Sygn. akt II KK 466/18). Biorąc pod uwagę powyższe rozważania uznać należy, iż decyzja Sądu Okręgowego w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego, co do możliwego uszkodzenia urządzenia GPS jest prawidłowa.

Kolejna okoliczność wskazywana przez obrońcę, jakoby pojazd został odebrany J. O. przez nieznaną grupę ludzi, w tym A. z G. nie zasługuje na wiarę, a argumentacja odmawiająca wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a wskazywana w tym zakresie przez Sąd Okręgowy zasługuje w całości na potwierdzenie. (k. 5 uzasadnienia) Nie powielając prawidłowych argumentów Sądu meriti w tym zakresie należy jedynie zauważyć, iż zabór auta za kwotę przekraczającą wartość

200 000 PLN u każdego człowieka powoduje chęć zawiadomienia organów ścigania o przestępstwie i polega na działaniu mającym na celu odzyskanie skradzionej rzeczy. Tym czasem J. O. nie powiadomił Policji o całym zdarzeniu uzasadniając to faktem „załamania się”. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje faktu, iż osoba ewentualnie napadnięta może znajdować się w szoku wywołanym ewentualną traumą będącą wynikiem takiego zdarzenia, jednakże zauważyć należy, iż stan ten ma charakter przejściowy i w sytuacji, kiedy bezpośrednio zagrożenie przemija, pokrzywdzony (napadnięty) robi wszystko aby zaradzić skutkom przestępczego działania i odzyskać skradzione przedmioty. W niniejszej sprawie J. O., o rzekomym zaborze pojazdu dokonany na jego rzecz przez nieznaną osobę, nie powiadomił Policji ani innego podmiotu, który mógłby podjąć działania mające na celu zapobieżenie utracie pojazdu. Oskarżony nie powiadomił również pokrzywdzonego - firmy (...) Sp. z o.o. o zaistniałym zdarzeniu, co dobitnie świadczy o tym, iż wersja podawana przez J. O. o dokonanej kradzieży pojazdu na jego szkodę nie jest prawdziwa i jest elementem obrony przyjętej przez oskarżonego. W tym miejscu ponownie należy odnieść się do zapisów regulaminu wynajmu samochodów firmy (...), gdzie w pkt. 40 jest wyraźnie stwierdzone, iż fakt kradzieży winien być niezwłocznie zgłoszony na Policję oraz do właściciela pojazdu pod wskazany w regulaminie, aktywny numer telefonu.

Obrona w apelacji zarzuca brak inicjatywy dowodowej ze strony Sądu Okręgowego w zakresie weryfikacji wyjaśnień J. O., co do

osoby A. z G., dla którego oskarżony miał działać jak podstawiony „słup” w zakresie wynajętego auta A. (...) nr rej. (...) N.

Jako błędne uznać należy zarzuty obrońcy wskazane w pkt. 2 c – f apelacji, dotyczące postępowania dowodowego oraz braku podejmowania inicjatywy dowodowej przez sąd z urzędu, czyli obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 2 § 2 w zw. z art. 167 i w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., których obrońca nie powołuje w podstawie zarzutu apelacyjnego, ale których w rzeczywistości zarzut ten dotyczy. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd orzekający ma prawo i obowiązek przeprowadzania dowodów z urzędu i na wniosek stron, ale tylko niezbędnych i celowych do rozpoznania sprawy. Wnioskowane informacje mogły być uznane za konieczne gdyby inne dowody wskazane powyżej przez Sąd Apelacyjny, a które zostały przedstawione Sądowi orzekającemu były niekompletne lub ich autentyczność budziłaby wątpliwości. W realiach sprawy przeprowadzanie dodatkowych dowodów nie było celowe na etapie jurysdykcyjnym, skoro J. O. znał już zebrany, dokumentarny materiał dowodowy. W tym miejscu należy stwierdzić, iż podstawą stawianego oskarżonemu zarzutu są wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków, zebrana w sprawie dokumentacja, których treść nie budzi żadnych wątpliwości.

Apelacja obrońcy w zakresie naruszenia art. 167 k.p.k. nie zawiera żadnych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie podejmowanych decyzji

procesowych. Artykuł 167 k.p.k. nakłada na Sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - innymi słowy - w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Sąd I instancji ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy również w sytuacji, gdy strony nie wnioskuje o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości, co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2021 r. sygn. akt III KK 182/21). Przenosząc powyższe stanowisko na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podjął wszelkie działania mające na celu ustalenie prawdy materialnej w procesie, a poczynione przez Sąd ustalenia znajdują się pod ochroną art. 7 k.p.k. Mając na uwadze powyższe, decyzja Sądu Okręgowego, potwierdzona przez Sąd Apelacyjny na rozprawie odwoławczej w zakresie tych dowodów jest zasadna, a zarzut apelacyjny obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. W tym miejscu należy zwrócić dodatkowo uwagę, iż obrońca, jak również oskarżony nie składali na rozprawach żadnych dodatkowych wniosków dowodowych, które miałyby za cel uzupełnienie postępowania dowodowego, a zatem strony procesowe uznały, iż materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełniania.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania uznać należy, iż apelacja obrońcy oskarżonego J. O. nie

zasługiwała na uwzględnienie, a orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie, w którym stwierdza on że oskarżony popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. w z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jest zasadne.

Apelacja obrońcy oskarżonego zaskarża wyrok Sądu Okręgowego w całości, a zatem uznać należy, iż środek zaskarżenia skierowany jest również przeciw orzeczeniu o karze, choć odrębny zarzut w tym zakresie nie został w apelacji sformułowany, zatem Sąd Apelacyjny dokona zwięzłej oceny zasadności wymierzonej oskarżonemu J. O. kary.

Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia przyjęcie rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05). Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice, co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

Kara 4 lat pozbawienia wolności została orzeczona w rozmiarze zbliżonym do górnej granicy ustawowego zagrożenia i nie jest zbyt surowa, a przeciwnie jest adekwatna do wagi i oczywiście wysokiej szkodliwości społecznej przypisanego czynu, dużego stopnia winy sprawcy i rodzaju jego działania, a także spowodowanego skutku w postaci utraty mienia przez pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy słusznie powołał na niekorzyść - karalność oskarżonego, gdzie czyn popełniany jest w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.. Dyrektywy wymiaru kary zawarte są w art. 53 k.k. dzielą się na ogólne (§ 1) i szczególne (§ 2). Do dyrektyw ogólnych należą: stopień społecznej szkodliwości, cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Dyrektywy szczególne (indywidualne) to motywacja i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie. Kara 4 lat pozbawienia wolności spełnia cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa albowiem stanowi ona przestrożę dla tych, którzy mieliby taki czyn popełnić. Izolacja oskarżonego od społeczeństwa na okres 4 lat spełni również cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego.

Oceniając wymierzona karę w ramach dyrektyw szczególnych art. 53 k.k. stwierdzić należy, że motywacja i sposób zachowania się sprawcy zasługują na szczególne potępienie, które wyraża się w orzeczeniu kary o charakterze izolacyjnym. Sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu również pozwalają na przyjęcie, iż kara 4 lat pozbawienia wolności stanowi wystarczającą represję dla oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 284 § 2 k.k. jest znaczący, co znajduje odzwierciedlenie w orzeczeniu kary o charakterze izolacyjnym zbliżonej do górnej granicy ustawowego zagrożenia. Reasumując, orzeczona kara 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczony obowiązek naprawienia szkody w kwocie 190 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego ze strony oskarżonego są odpowiednie dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego. Orzeczona względem oskarżonego kara grzywny jest również zasadna, co do jej wysokości. Brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie rozmiar zła, które wyrządził. Skarżący nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kary - nie jest ona nadmiernie surowa, a jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 k.k.. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że taka kara jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak

jest podstaw do zmiany z urzędu wymiaru sankcji karnej.	
Wniosek	
Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
W związku z tym, że nie uwzględniono zarzutu apelacji wniosek był niezasadny.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały wyrok.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie zostały uwzględnione zarzuty apelacji.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	W pkt II zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego W. S. kwotę 1476 zł w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym - o wynagrodzeniu dla obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie przepisów § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zwolniono oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., od ponoszenia wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa. Sąd kierował się długotrwałością pozbawienia wolności oraz sytuacją majątkową i finansową oskarżonego.

PODPIS
Katarzyna Wróblewska Piotr Bojarczuk Dorota Radlińska

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wszystkie		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	uchylenie	x	zmiana